

ชื่อข้อบังคับ: พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานจากอุบัติเหตุจากการทำงาน
วันที่แก้ไข: วันที่ 21 พฤศจิกายน 2561

บทที่ 1 ทั่วไป

มาตรา 1

เพื่อปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของแรงงานจากอุบัติเหตุจากการทำงาน
เสริมสร้างการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานและส่งเสริมความปลอดภัยในการจ้าง
งานและการพัฒนาเศรษฐกิจจึงมีการกำหนดกฎหมายนี้ขึ้น
ในกรณีที่กฎหมายนี้ไม่ได้บัญญัติไว้ให้ใช้บทบัญญัติของกฎหมายอื่น

มาตรา 2

หน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางที่อ้างถึงในกฎหมายนี้คือคณะกรรมการแรงงานของ
สถาบันบริหารในระดับกลาง เทศบาล รัฐบาลมณฑล (เมือง) ในระดับมณฑล
(เมือง)

บทที่ 2 แหล่งที่มา การใช้ การจัดการและการกำกับดูแลกองทุน

มาตรา 3

หน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางจะจัดสรรเงินพิเศษจากรายได้ค่าประกันอุบัติเหตุจาก
การทำงานและยอดค่าใช้จ่ายของกองทุนประกันแรงงานเพื่อเสริมสร้างการป้องกัน
อุบัติเหตุจากการทำงานและให้เงินอุดหนุนแก่แรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน
เมื่อเข้าร่วมในการประกันแรงงานโดยไม่ถูกจำกัดอยู่ภายใต้ข้อ 2 มาตรา 67
ของข้อบังคับการประกันแรงงานที่จัดการบัญชีแยกกัน

กองทุนพิเศษที่กล่าวถึงในวรรคก่อนหน้านี้นอกจากการจัดสรรยอดรายรับและรายจ่าย
ของกองทุนประกันอุบัติเหตุจากการทำงานเพียงครั้งเดียวตามกระบวนการงบประมาณ
และจำนวนเงินมากกว่าร้อยละ 40 และน้อยกว่าร้อยละ 60
ของยอดรายรับและรายจ่ายของปีที่แล้วให้จัดสรรเป็นประจำปี

มาตรา 4

หน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางจะตั้งงบประมาณพิเศษสำหรับการอุดหนุนแรงงานที่
ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่ยังไม่เข้าร่วมในการประกันแรงงานและจะต้องจัดการ
บัญชีแยกกัน

ค่าปรับที่กำหนดในมาตรา 33 และมาตรา 34

จะถูกจัดสรรให้กับเงินพิเศษที่กล่าวถึงในวรรคก่อนหน้า

มาตรา 5

รายรับและรายจ่าย

การจัดการและการทบทวนกองทุนพิเศษที่กล่าวถึงในสองวรรคก่อนหน้าจะได้รับ
การจัดการโดยสำนักงานประกันแรงงานของคณะกรรมการแรงงานของสถาบันบริหาร
และจะได้รับการดูแลและตรวจสอบโดยคณะกรรมการกำกับดูแลการประกันภัย
แรงงานของคณะกรรมการแรงงานของสถาบันบริหาร

ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นที่สำนักงานประกันแรงงานต้องใช้ในการจัดการงานต่างๆ

ที่ระบุไว้ในกฎหมายนี้ให้อยู่ในงบประมาณที่จัดทำขึ้นตามมาตรา 68

ของข้อบังคับประกันแรงงาน

มาตรา 6

แรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานแต่ยังไม่ได้เข้าร่วมในการประกันแรงงาน นายจ้างไม่ได้ให้เงินชดเชยตามกฎหมายมาตรฐานแรงงานอาจขอรับเงินช่วยเหลือจากความพิการจากการทำงานและการเสียชีวิตตามเงินเดือนขั้นต่ำที่ข้อประกันเงินช่วยเหลือในวรรคก่อนให้หักออกจากจำนวนเงินชดเชยที่นายจ้างจ่ายให้ สำหรับผู้ที่ขอเงินช่วยเหลือความพิการตามข้อ 1

ความพิการที่เหลือจะต้องเป็นไปตามรายการและมาตรฐานการจ่ายเงินที่ระบุไว้ในตารางมาตรฐานการจ่ายผลประโยชน์การประกันความพิการระดับ 1 ถึงระดับ 10 เมื่อนายจ้างจ่ายเงินชดเชยสำหรับอุบัติเหตุจากการทำงานตามกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานแรงงาน เงินช่วยเหลือในข้อ 1 อาจหักล้างกันได้

มาตรา 7

นายจ้างต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่ เกิดจากอุบัติเหตุจากการทำงาน แต่ถ้านายจ้างสามารถพิสูจน์ได้ว่าไม่มีความผิดจะไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดนี้

มาตรา 8

ผู้ประกันตนในการประกันแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานหลังจากดำเนินการตามกฎหมายนี้ในช่วงระยะเวลาการประกันภัยที่มีผลบังคับใช้อาจนำไปใช้กับสำนักงานประกันแรงงานเพื่อขอรับเงินอุดหนุนดังต่อไปนี้:

- I. ผู้ที่เกิดโรคจากการทำงานและการสูญเสียความสามารถในการทำงานบางส่วนหรือทั้งหมดหลังจากยื่นขอรับสวัสดิการต่าง ๆ ในการประกันแรงงานแล้วสามารถขอรับเงินค่าเลี้ยงชีพได้
- II. เนื่องจากอุบัติเหตุจากการทำงานที่ทำให้เกิดความพิการที่เหลือ การสูญเสียความสามารถในการทำงานบางส่วนหรือทั้งหมดตรงตามข้อกำหนดในระดับ 1 ถึง 7 ของตารางมาตรฐานการจ่ายผลประโยชน์การประกันความพิการของการประกันแรงงานจะได้รับค่าเลี้ยงชีพสำหรับความพิการ
- III. หลังจากเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานในช่วงที่เข้าร่วมการฝึกอาชีพ หากไม่สามารถเรียกร้องเงินอุดหนุนการฝึกอบรมหรือค่าเลี้ยงชีพของสองย่อนักก่อนหน้านี้อาจขอรับเงินค่าเลี้ยงชีพได้
- IV. เนื่องจากอุบัติเหตุจากการทำงานที่เหลือต้องใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือนอกจากนั้น ยังไม่ได้รับเงินอุดหนุนอุปกรณ์ตามกฎหมายและข้อบังคับอื่นสามารถขอรับเงินอุดหนุนอุปกรณ์ได้
- V. หากคุณสูญเสียความสามารถในการดูแลตัวเองทั้งหมดหรือบางส่วนเนื่องจากอุบัติเหตุจากการทำงานแล้วต้องการดูแลจากผู้อื่นจริง ๆ นอกจากนั้นยังไม่ได้รับเงินอุดหนุนที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายและข้อบังคับอื่นสามารถขอรับเงินอุดหนุนจากการพยาบาลได้
- VI. ในกรณีที่เสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุจากการทำงานอาจมีการให้เงินอุดหนุนที่จำเป็นแก่สมาชิกในครอบครัว

VII. เงินอุดหนุนอื่น ๆ

ที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุจากการทำงานที่ได้รับการอนุมัติจากหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง

หลังจากสิ้นสุดความถูกต้องของการประกันแรงงาน

ผู้เอาประกันภัยของการประกันแรงงานที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นโรคจากการทำงานและโรคจากการทำงานนั้นเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาของการประกันภัยที่ถูกต้องและยังไม่ได้ยื่นขอรับสวัสดิการประกันแรงงานและไม่สามารถทำงานต่อไปได้อาจเรียกร้องค่าเลี้ยงชีพได้

ขอรับเงินอุดหนุนในวรรค 1 วรรค 2 วรรค 5 ข้อ 1

ของมาตราก่อนหน้ารวมเป็นเวลา 5 ปี

เงื่อนไข มาตรฐาน

ขั้นตอนการสมัครและมาตรการการอนุมัติสำหรับการอุดหนุนในข้อ 1 และข้อ 2

จะถูกกำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง

มาตรา 9

แรงงานที่ไม่ได้เข้าร่วมในการประกันแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานหลังจากการดำเนินการตามกฎหมายนี้และปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่งในข้อ 1

ของมาตราก่อนหน้าสามารถขอรับเงินอุดหนุนได้

ขอรับเงินอุดหนุนในวรรค 1 วรรค 2 และวรรค 5 ข้อ 1

ของมาตราก่อนหน้านี้นี้รวมกันได้ไม่เกิน 3 ปี

เงื่อนไข มาตรฐาน ขั้นตอนการสมัครและมาตรการการอนุมัติในข้อ 1

สำหรับการอุดหนุนให้กำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง

มาตรา 10

เพื่อเสริมสร้างการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานและการฟื้นฟูแรงงานจากอุบัติเหตุจากการทำงาน สถาบันของรัฐ

สถาบันฝึกอบรมวิชาชีพและองค์กรที่เกี่ยวข้องอาจขอรับเงินอุดหนุนจากสำนักงานประกันแรงงานในเรื่องต่อไปนี้:

I. การวิจัยเกี่ยวกับอุบัติเหตุจากการทำงาน

II. การป้องกันโรคจากการทำงาน

III. การฝึกอบรมแพทย์สำหรับโรคจากการทำงานและพยาบาลอาชีพอนามัย

IV. การปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัยและสุขภาพ การจัดตั้งระบบการจัดการและการส่งเสริมระบบความปลอดภัยในเครื่องจักร

V. การฝึกอบรมและส่งเสริมความปลอดภัยและอาชีพอนามัยของแรงงาน

VI. การฟื้นฟูอาชีพแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน

VII. การประเมินการให้คำปรึกษาด้านอาชีพสำหรับแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน

VIII. เรื่องอื่น ๆ

ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานและการฟื้นฟูอาชีพ
เงื่อนไข มาตรฐาน

ขั้นตอนการสมัครและมาตรการการอนุมัติสำหรับการอุดหนุนดังกล่าวข้างต้น
จะถูกกำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง

บทที่ 3 การระบุและการประเมินโรคจากการทำงาน

มาตรา 11

แรงงานที่สงสัยว่าเป็นโรคจากการทำงานควรได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์
เมื่อแรงงานหรือนายจ้างไม่เห็นด้วยกับการวินิจฉัยโรคจากการทำงานอาจแนบเอกสารที่เกี่ยวข้องและยื่นต่อหน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลหรือเขต (เมือง)
เพื่อขอคำยืนยัน

มาตรา 12

หน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาล เขต (เมือง)

อาจจัดตั้งคณะกรรมการด้านโรคจากการทำงานเพื่อระบุโรคจากการทำงาน
ยืนยันและรับรองสิทธิและผลประโยชน์ของแรงงานที่เป็นโรคจากการทำงาน
องค์กร

ขั้นตอนการรับรองและการประชุมของคณะกรรมการระบุโรคจากการทำงานในวรรค
ก่อนหน้าจะอยู่ภายใต้ข้อบังคับตามมาตรา 14 ถึงมาตรา 16

มาตรา 13

หน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาล เขต (เมือง)

ประสบปัญหาในการระบุโรคจากการทำงานและแรงงานหรือนายจ้าง

หน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาล เขต (เมือง)

ไม่เห็นด้วยกับผลของการระบุโรคจากการทำงานหรือหน่วยงานประกันแรงงาน
เมื่อจำเป็นต้องตรวจสอบการประเมินโรคจากการทำงานอาจมีการแนบเอกสารที่เกี่ยวข้อง
และอาจยื่นขอเพื่อการตรวจพิสูจน์ไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง

มาตรา 14

หน่วยงานที่มีอำนาจต้องจัดตั้งคณะกรรมการประเมินโรคจากการทำงาน
(ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่าคณะกรรมการประเมิน)

เพื่อประเมินโรคจากการทำงานและประกันสิทธิและผลประโยชน์ของแรงงานที่เป็น
โรคจากการทำงาน

คณะกรรมการประเมินมีสมาชิก 13-17

คนรวมถึงบุคคลดังต่อไปนี้ที่ได้รับการคัดเลือกและกำหนดให้กรรมการคนหนึ่งเป็น
ประธานตัวแทนสองคนจากหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง:

- I. ตัวแทน 2 คนจากหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง
- II. ตัวแทนหนึ่งคนจากกรมอนามัยของสถาบันบริหาร
- III. มีแพทย์ที่เชี่ยวชาญด้านโรคจากการทำงาน 8 ถึง 12 คน
- IV. ผู้เชี่ยวชาญด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยหนึ่งคน
- V. ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายหนึ่งคน

วาระการดำรงตำแหน่งของสมาชิกคือ 2

ปีและการแต่งตั้งอาจได้รับการต่ออายุเมื่อหมดวาระ

ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งจากสำนักงานตัวแทนจะต้องเลื่อนตำแหน่งหรือออกไปพร้อม

กับตำแหน่งตามลำดับ

มาตรา 15

คณะกรรมการประเมินควรมีสมาชิกมากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกที่เข้าร่วมประชุมและมากกว่าครึ่งหนึ่งของสมาชิกที่เข้าร่วมควรมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านโรคจากการทำงาน ก่อนที่จะจัดประชุมได้สมาชิกทุกคนควรเข้าร่วมการประชุมโดยตรงเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรคจากการทำงาน

คณะกรรมการประเมินอาจแต่งตั้งสมาคมการแพทย์ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ข้อมูลหรือส่งสมาชิกเข้าร่วมการประชุมเมื่อจำเป็น

เมื่อคณะกรรมการประเมินอยู่ในการประชุมอาจเชิญผู้เชี่ยวชาญ

บุคลากรที่เกี่ยวข้องหรือตัวแทนหน่วยงานเข้าร่วมประชุมได้ตามจำความเป็นของคดี

มาตรา 16

เมื่อหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางรับคำขอประเมินโรคจากการทำงานจะต้องส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปยังคณะกรรมการประเมินเพื่อตรวจสอบเป็นลายลักษณ์อักษรและตัดสินใจโดยใช้ความเห็นเดียวกันของสามในสี่หรือมากกว่าของกรรมการทุกคน หากไม่สามารถตัดสินใจในการประเมินตามวรรคก่อนได้

หน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางจะขอให้กรรมการประเมินเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งที่สองและการตัดสินใจจะต้องอาศัยความเห็นเดียวกันของกรรมการสองในสาม

หากการตรวจสอบเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งที่สองล้มเหลวในการตัดสินใจในการประเมิน ให้ประธานคณะกรรมการประเมินจะเรียกประชุมสมาชิกทุกคนเพื่อตรวจสอบหลังจากลงคะแนนโดยกรรมการปัจจุบันแล้วจะมีการตัดสินใจหากกรรมการมากกว่าครึ่งหนึ่งมีความเห็นเดียวกัน

มาตรา 17

เมื่อคณะกรรมการประเมินโรคจากการทำงานเห็นว่าจำเป็น

หน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางอาจจัดให้มีกรรมการประเมินโรคจากการทำงานเพื่อดำเนินการตรวจสอบในสถานประกอบการของแรงงานตามกฎหมายว่าด้วยการตรวจแรงงาน

บทที่ 4 การส่งเสริมการมีงานทำ

มาตรา 18

หลังจากแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานเสร็จสิ้นการรักษาพยาบาล

หน่วยงานที่มีอำนาจอาจช่วยเหลือในการหางานทำตามความปรารถนาและความสามารถในการทำงานของพวกเขา

สำหรับผู้ที่ขาดทักษะอาจช่วยให้เข้าร่วมในการฝึกอาชีพและช่วยให้พวกเขากลับไปทำงานได้อย่างรวดเร็ว

มาตรา 19

สถาบันฝึกอบรมวิชาชีพจะต้องจัดหลักสูตรความปลอดภัยแรงงานและสุขศึกษาที่เหมาะสมเมื่อจัดการฝึกอบรมดังกล่าวข้างต้น

มาตรา 20

รัฐวิสาหกิจที่จ้างแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุและจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็น
สำหรับการทำงานของพวกเขาและอาจยื่นขอเงินอุดหนุนจากสำนักงานประกัน
แรงงาน

อย่างไรก็ตามผู้ที่ได้รับเงินอุดหนุนตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของกฎหมายว่าด้วย
การคุ้มครองคนพิการทางร่างกายและจิตใจจะไม่ต้องอยู่ภายใต้ข้อจำกัดนี้

มาตรา 21

หน่วยงานที่มีอำนาจอาจให้รางวัลแก่ผู้ที่ทำงานด้านอุบัติเหตุจากการทำงานในรัฐ
วิสาหกิจที่มีผลงานดีเด่น

บทที่ 5 การค้าประกันอื่น ๆ

มาตรา 22

หลังจากแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานเสร็จสิ้นการรักษาพยาบาล

หน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาล เขต (เมือง)

จะแจ้งหน่วยงานบริหารสังคมที่มีอำนาจในท้องถิ่นเพื่อให้ความช่วยเหลืออย่างจริง
จังหากพบว่าพวกเขาถูกสงสัยว่าพิการทางร่างกายและจิตใจ

มาตรา 23

ผู้ที่ไม่อยู่ในสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้

ห้ามมิให้นายจ้างประกาศการสิ้นสุดสัญญาจ้างแรงงานกับแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุ
จากการทำงาน:

- I. การปิดกิจการหรือการขาดทุนมากจะต้องรายงานต่อหน่วยงานที่มีอำนาจเพื่อ
ขออนุมัติ
- II. หลังจากแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานเสร็จสิ้นการรักษาพยาบาล
สถาบันทางการแพทย์ของรัฐจะพิจารณาว่าคนพิการทางร่างกายและจิตใจไม่
เหมาะสมกับงาน
- III. ธุรกิจไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้เนื่องจากภัยธรรมชาติ
เหตุการณ์หรือเหตุสุดวิสัยอื่น ๆ
และจะต้องรายงานไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจเพื่อขออนุมัติ

มาตรา 24

ผู้ที่มีสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้

แรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานอาจบอกเลิกสัญญาจ้างแรงงานได้:

- I. สถาบันทางการแพทย์ของรัฐได้พิจารณาแล้วว่าคนพิการทางร่างกายและจิตใจ
นั้นไร้ความสามารถในการทำงาน
- II. รัฐวิสาหกิจมีการจัดระเบียบหรือโอนสถาบันจนทำให้สถาบันถูกกำจัดออกไป
- III. นายจ้างที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 27
- IV. ล้มเหลวในการบรรลุข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดหางานโดยนายจ้างตามมาตรา
27

มาตรา 25

ถ้านายจ้างบอกเลิกสัญญาจ้างแรงงานตามข้อกำหนดของวรรค 1 วรรค 3 มาตรา
23 หรือลูกจ้างบอกเลิกสัญญาจ้างแรงงานตามข้อกำหนดของวรรค 2 ถึงวรรค 4

มาตรา 24

นายจ้างจะต้องจ่ายค่าจ้างและค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างตามข้อกำหนดของกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานแรงงาน

ถ้านายจ้างบอกเลิกสัญญาจ้างแรงงานตามข้อกำหนดในวรรค 2 มาตรา 23

หรือลูกจ้างบอกเลิกสัญญาจ้างแรงงานตามข้อกำหนดในวรรค 1 มาตรา 24

นายจ้างต้องจ่ายเงินบำนาญแรงงานตามข้อกำหนดของกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานแรงงาน

แรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานจะต้องเลือกหนึ่งในสิทธิในการเรียกร้องเงินสองวรรคก่อนหน้านั้นและสิทธิในการเรียกร้องเงินชดเชยและเงินบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานแรงงาน

มาตรา 26

เมื่อนายจ้างประกาศบอกเลิกสัญญาจ้างแรงงานกับแรงงานที่เกิดอุบัติเหตุจากการทำงานตามบทบัญญัติของมาตรา 23

จะได้รับอนุญาตให้ใช้กฎหมายว่าด้วยมาตรฐานแรงงานเพื่อแจ้งให้ลูกจ้างทราบล่วงหน้า

เมื่อแรงงานประสบอุบัติเหตุจากการทำงานบอกเลิกสัญญาจ้างแรงงานตามบทบัญญัติของวรรค 1 มาตรา 24

ให้ใช้บทบัญญัติของกฎหมายที่ว่าด้วยมาตรฐานแรงงานเพื่อแจ้งให้นายจ้างทราบล่วงหน้า

มาตรา 27

หลังจากแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานได้เสร็จสิ้นการรักษาพยาบาลแล้ว นายจ้างจะต้องจัดหางานที่เหมาะสมตามสถานะสุขภาพและความสามารถและจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับการทำงานของพวกเขา

มาตรา 28

หากแรงงานถูกเก็บไว้หลังจากการปรับโครงสร้างองค์กรหรือการโอนหน่วยธุรกิจ กลายเป็นผู้พิการทางร่างกายและจิตใจเนื่องจากอุบัติเหตุจากการทำงานและสูญเสียความสามารถในการทำงานบางส่วนหรือทั้งหมด

สิทธิและผลประโยชน์ของพวกเขาอาศัยตามกฎหมายเดิมหรือสัญญาจ้างแรงงานยังคงมีอยู่สำหรับนายจ้างใหม่

มาตรา 29

ก่อนที่จะรับรู้อุบัติเหตุจากการทำงาน ลูกจ้างอาจอาศัยตามบทบัญญัติของมาตรา 4 ของกฎการลาพักร้อนของแรงงาน

ก่อนอื่นให้ขอลาพักร้อนของการบาดเจ็บหรือการลาป่วยตามปกติ

เมื่อการบาดเจ็บหรือการลาป่วยสิ้นสุดลง

นายจ้างควรเก็บตำแหน่งไว้โดยไม่จ่ายค่าจ้าง

หากผลที่ได้รับการยืนยันว่าเป็นอุบัติเหตุจากการทำงาน

ลูกจ้างจะได้รับการจัดการให้ลาพักร้อนจากการบาดเจ็บจากการบาดเจ็บจากการทำงาน

มาตรา 30

สำหรับแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่เข้าร่วมในการประกันแรงงานซึ่ง
บอกเลิกสัญญาจ้างแรงงานและยกเลิกการประกันในระหว่างการรักษาพยาบาลจาก
อุบัติเหตุจากการทำงาน

องค์กรแรงงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องซึ่งได้รับการมอบหมายจากสำนักงานประกัน
แรงงานสามารถเข้าร่วมในการประกันอุบัติเหตุทั่วไปของการประกันแรงงานต่อไปจน
กว่าจะเป็นไปตามข้อกำหนดสำหรับผลประโยชน์ของผู้สูงอายุจะไม่ถูกจำกัดโดย
มาตรา 6 ของข้อบังคับการประกันภัยแรงงาน

สำหรับแรงงานที่ยังคงเข้าร่วมในการประกันอุบัติเหตุทั่วไปโดยสมัครใจในวรรคก่อน
หน้านี้ ขั้นตอนการสมัครประกันภัย ประสิทธิภาพการประกันภัย

เงินเดือนที่ซื้อประกันภัย เบี้ยประกันภัย ผลประโยชน์จากการประกันภัย ฯลฯ

ถูกกำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง

มาตรา 31

รัฐวิสาหกิจส่งมอบงานให้กับผู้รับเหมา

ผู้รับจ้างจะต้องร่วมกันและร่วมรับผิดชอบกับรัฐวิสาหกิจสำหรับค่าชดเชยสำหรับอุบัติเหตุ
จากการทำงานสำหรับส่วนหนึ่งของแรงงานที่ใช้ในสัญญา

เช่นเดียวกับผู้รับเหมาช่วง

รัฐวิสาหกิจหรือผู้รับเหมาที่กล่าวถึงในวรรคก่อนหน้านี้มีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชยในส
วนของค่าชดเชยที่นายจ้างจ่ายให้กับแรงงานที่เกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน

มาตรฐานการชดเชยสำหรับอุบัติเหตุจากการทำงานในสองวรรคก่อนหน้านี้เป็นไป
ตามกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานแรงงาน

สำหรับอุบัติเหตุเดียวกันตามกฎหมายข้อบังคับด้านการประกันแรงงานหรือกฎหมายและ
ข้อบังคับอื่น ๆ นายจ้างที่จ้างงานจะจ่ายให้และสามารถชดเชยได้

มาตรา 32

ในการฟ้องร้องทางแพ่งอันเนื่องมาจากอุบัติเหตุจากการทำงาน

ศาลจะอนุมัติความช่วยเหลือในการดำเนินคดีตามการเรียกร้องแรงงานจากอุบัติเหตุ
จากการทำงาน

อย่างไรก็ตามผู้ที่ไม่มี ความหวังว่าจะชนะได้จะไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดนี้

เมื่อแรงงานประสบอุบัติเหตุจากการทำงานขอการเก็บรักษาหรือการดำเนินการที่เป็น
นเท็จ ศาลอาจลดหรือยกเว้นจำนวนเงินค่าประกัน

บทที่ 6 บทลงโทษ

มาตรา 33

หากนายจ้างฝ่าฝืนบทบัญญัติในมาตรา 17 ข้อ 1 ข้อ 2 มาตรา 25 มาตรา 27

ถึงมาตรา 29

หน่วยงานที่มีอำนาจจะต้องแจ้งให้ทำการปรับปรุงภายในระยะเวลาที่กำหนดและกำ
หนดค่าปรับ 50,000 ดอลลาร์ไต้หวันขึ้นไปถึงน้อยกว่า 300,000 ดอลลาร์ไต้หวัน

ผู้ที่ปรับปรุงภายในเวลาที่กำหนดหรือปรับปรุงต่อไปภายในกำหนดเวลา

แต่ยังไม่สามารถปรับปรุงได้ตามกำหนดจะต้องถูกลงโทษตามจำนวนครั้งจนกว่าจะ
มีการปรับปรุง

มาตรา 34

นายจ้างที่ต้องยื่นขอประกันแรงงานสำหรับลูกจ้างตามกฎหมายแต่ไม่ได้ดำเนินการดังกล่าวและลูกจ้างประสบอุบัติเหตุจากการทำงานจะต้องถูกปรับเงิน 4 ถึง 10 เท่าของเบี้ยประกันที่ควรได้รับตั้งแต่วันที่ทำงานจนถึงวันที่เกิดอุบัติเหตุ ไม่สามารถใช้บังคับได้กับข้อ 1 มาตรา 72

ของกฎข้อบังคับด้านการประกันภัยที่ว่าด้วยการกำหนดค่าปรับ อย่างไรก็ตามการปรับเงินที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานจนเสียชีวิตหรือมีการบาดเจ็บที่ตรงตามรายการที่กำหนดในระดับ 1 ถึง 10 ของตารางมาตรฐานการจ่ายผลประโยชน์การประกันความพิของการประกันแรงงาน จะถูกปรับในจำนวนเงินที่เท่ากันกับเงินอุดหนุนในมาตรา 6

มาตรา 35

ค่าปรับที่กำหนดตามกฎหมายนี้จะต้องชำระภายใต้กำหนดเวลาและหากยังไม่ชำระค่าปรับภายในวันที่กำหนด ให้บังคับใช้ตามกฎหมาย บทที่ 7 บทบัญญัติเพิ่มเติม

มาตรา 36

สำนักงานประกันแรงงานจะได้รับการยกเว้นไม่ด่อนเสียภาษีสำหรับเอกสารใบเสร็จรับเงินและรายรับรายจ่ายสำหรับเรื่องที่กำหนดไว้ในกฎหมายนี้

มาตรา 37

สำนักงานประกันแรงงานอาจจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบเมื่อจัดการเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายนี้ องค์กรและหน้าที่ของคณะกรรมการที่กล่าวถึงในวรรคก่อนหน้าให้กำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง

มาตรา 38

เงินอุดหนุนที่ระบุไว้ในมาตรา 10 และมาตรา 20 ของกฎหมายนี้จะถูกส่งไปยังคณะกรรมการกำกับดูแลการประกันภัยแรงงานเพื่อพิจารณาหลังจากได้รับการทบทวนโดยสำนักงานประกันแรงงาน เมื่อคณะกรรมการกำกับดูแลการประกันภัยแรงงานพิจารณาเกี่ยวกับเงินช่วยเหลือดังกล่าวแล้วให้เชิญตัวแทนจากหน่วยงานที่มีอำนาจด้านอาชีวอนามัยและการฝึกอบรมวิชาชีพ ผู้เชี่ยวชาญด้านโรคจากการทำงาน ตัวแทนกลุ่มแรงงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานและผู้เชี่ยวชาญด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยเข้าร่วม

มาตรา 39

รัฐบาลควรจัดให้มีการรำลึกถึงการเสียชีวิตของแรงงานและกำหนดให้วันที่ 28 เมษายนเป็นวันเสียชีวิตของแรงงานทุกปีเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยของแรงงานและการศึกษาด้านสุขภาพ

มาตรา 40

หลักเกณฑ์ การบังคับใช้กฎหมายนี้ให้กำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง

มาตรา 41

กฎหมายนี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่ 28 เมษายน 2545
บทบัญญัติที่แก้ไขใหม่ของกฎหมายนี้จะถูกนำมาใช้ในวันที่ประกาศใช้